

Posudek vedoucího bakalářské práce Dany Kolářové Tajemství hradu Houska

Tato bakalářská práce vznikla tak, že si kolegyně Kolářová našla v seznamu registrovaných názvů bakalářek právě tuto s tím, že práce, kterou si před lety zaregistrovala moje studentka Konopásková nikdy nevznikla, protože kolegyně Konopásková (jejíž otec tehdy byl a stále je kastelánem na Housce) opustila naši fakultu před zhruba pěti lety v jejím čtvrtém semestru a rozhodla se dále nestudovat. Protože jsem tam byl už tenkrát uveden jako vedoucí práce, obrátila se Dana Kolářová na mě s tím, že lokalitu i její okolí dobře zná. Chtěla, abych dělal vedoucího práce jí a já to přijal. Potud nudná chronologie počátků.

Nyní k věci: Dana Kolářová je dospělá a samostatná žena, která si umí rozvrhnout čas a ví přesně, co chce (a když to neví, umí se přesně zeptat), takže vést její práci bylo snadné. Přesněji: zdálo se to být snadné do chvíle, než jsme narazili na téma *mýtus*. Ona nesnadnost dešifrovat přesně, co se v posledních dvaceti letech kolem hradu Houska dělo (adorace dávných zvěstí, marketingové závody záhadologů, lži, polopravdy atd.) ve jménu jeho zviditelnění, byla tím nejsložitějším úkolem, před kterým kolegyně Kolářová stála. A já si myslím, že se ho zhostila se ctí. V úvodu bakalářské práce děkuje autorka mimo jiné i Janu Sokolovi za to, že jí „otevřel oči“. A děkuji mu i já, protože to byl on (ne já), kdo shodil se stolu pojem *mýtus* a nahradil ho pojmem *konstrukt*. Pravda je, že tím Daně Kolářové úkol neusnadnil, nýbrž ji přinutil poprat se v teoretickém úvodu práce s prameny, které bylo velmi obtížné redukovat a pochopit. Kolegyně Kolářová i já víme, že tato teoretická část by mohla vypadat jinak, přehledněji a být méně „ukecaná“, ale ujišťuji přítomné kolegy, že – i přes zbytečnou mnohomluvnost – má tato teoretická část svůj smysl, protože rozdává karty pro lepší pochopení smyslu této bakalářské práce. Po teoretické části nastupuje hlavní téma práce, což je cesta za pravdou. Tah na branku, přehlednost a jasná chronologičnost autorku ctí. Za nejvýznamnější část práce považuji její konec, přesněji přiznání autorky falsa Máchová dopisu o hradu Houska paní Vrbenské k tomu, že se jednalo o mystifikaci. Bakalářská práce jasně dokazuje, že souhrn záhad, které hrad obklopují, je účelová hra, která má zvýšit návštěvnost, což jasně formuluje jinak ctnostný muž (za normalizace jeden čas bytem na hradě Houska) Svatopluk Karásek, který na všechny pochybnosti okolo verifikace jednotlivých výmyslů reaguje slovy: „No a co, hlavně že tam lidi choděj.“ Povinnost Dany Kolářové spočívala v tom, aby přesně vysvětlila, že „tam ty lidi choděj“ kvůli lži. A povedlo se jí to. Navrhuji „chudší“ jedničku pouze pro určitou rozbředlost teoretické části. Kdyby se kolegyni Kolařové (a mně) podařilo učinit z onoho inkriminovaného úvodu text, který je prostší a má jasnější řád, navrhnul bych jedničku „bohatou“

15.3.2001

Mgr. Jan Kašpar